

sikkerhed for, at Ro og Orden, Liv og Giendom ere betryggede, uden dette er det ikke tænkeligt, at materiel Fremgang vil kunne finde Sted. Jeg tror imidlertid ikke, at det vil være tilstrækkeligt blot at give midlertidig Betryggelse i saa Henseende, og derfor kan jeg ikke slutte mig til den Løfte, som det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds (Saffner) fremsatte, nemlig kun gennem en Finantslovbevilling at raade Bod paa Mangelen paa Pengeerne i Kolonierne til at holde den fornødne Militærstyrke, en Løfte, som jo forøvrigt — forekommer det mig — falder temmelig nær sammen med den, som er fremsat af Mindretallet i den af Regjeringen udsendte Kommission, som har faaet sit Udtryk i, hvad der er forelagt Thinget Pag. 47, idet dette Medlem af Kommissionen, som udgjorde Mindretallet, mente, at man skulde indskrænke sig til at yde Verne en temporær Hjælp, at den passende kunde gives under den Form, at den danske Statskasse i et Lidsrum af 3 Aar dækker Kolonialkassens Underbalance, og saa skulde det Beløb, dertil var medgaaet, betragtes som et rentefrit Laan, der blev at tilbagebetale ved, at Halvdelen af det Overskud, der efter de 3 Aars Forløb maatte komme tilfæde i Kolonialkassen, blev indbetalt til Statskassen. Det turde vel hælde, at denne Afbetaling kom til at trække noget længe ud; hvad der imidlertid er sikkert, er, at man ved at følge dette Forslag i Virkeligheden ophævede Selvstyrelsen for Koloniernes Bedkommende for disse 3 Aar og sandsynligvis for en Række af Aar længere; thi, dersom Kolonialraadet vedblivende kunde bestemme Udgifterne i de 3 Aar, i hvilke den danske Statskasse havde at betale Deficiten, vilde man være temmelig ilde stillet, og iligemaade i de paafølgende Aar, i hvilke Refusionen skulde finde Sted. Jeg tror, at man da kom langt simplere til Maalet ved at ophæve Kolonialloven for St. Croix Bedkommende og tage Styrelsen herhjemme fra igjen, saaledes som man tidligere har gjort det. Jeg ser ikke rettere, end at man ved at benytte Finantsloven kun kunde komme til at yde Pengehjælpen til Kolonialkassen ved at gjøre den afhængig af visse Betingelser, som navnlig i dette Tilfælde maa gaa ud paa, at de skulde holde den og den militære Styrke, og muligvis kunde desuden ogsaa en eller anden organisatorisk Bestemmelse komme ind deri. Jeg vil dog bemærke, at den Organi-

ation, som her er forudsat, dog ikke vil kunne indføres uden Lov, idet der er Bestemmelser, som berøre den danske Hærlov. Her sigter jeg til den Bestemmelse, at udkommanderede Officerer og Underofficerer beholde deres Nummer i den danske Hær. Om Hjælpen ydet gennem Finantsloven vil komme hurtigere tilfæde end gennem dette Forslag, saaledes som det ærede Medlem forment, turde dog maaske være noget tvivlsomt. Det vil selvfølgelig bero paa, hvorvidt Finantsloven vil faae en hurtigere Gang gennem Thingene, end det har været Tilfælde i en Række af Aar, og paa, om dette Forslag vil faae en ualmindelig langsom Gang gennem Thingene. Det Lovforslag, ved hvilket Bestemmelserne skulde sættes i Kraft, er jo for Rigsdagens Bedkommende kun en rent formel Vedtagelse, som altsaa vil kunne være afgjort paa saa mange 24 Timer med de ærede Formænds velvillige Bistand. Naar Realiteten er vedtaget i Rigsdagen, har det kun rent formel Betydning, at man, efter at Kolonialraadet har udtalt sig om Spørgsmaalet, sætter Loven i Kraft.

Saffner: Af de Udtalelser, vi hørte nu fra den høitærede Finantsminister, tror jeg at kunne drage den Slutning, at han fastholder det Ønske, som jeg tidligere tillod mig at forudsætte som en Mulighed at være tilfæde hos ham, at dette Thing skulde gjøre de vestindiske Forhold i deres Helhed til Gjenstand for en nærmere Undersøgelse. Den høitærede Minister udtalte, at han i en saadan Undersøgelse af disse Forhold ikke kunde se nogen Fare for denne Lovs Gjennemførelse her i Rigsdagen, idet man vel ikke kunde falde paa at knytte f. Ex. en Undersøttelse til Sukkerkogerierne til denne Lov. Deri er jeg nu fuldkommen enig med den meget ærede Minister, og naar den meget ærede Minister gjorde Rede for, hvorfor han ikke var gaaet videre med de Forslag, han havde forelagt for Rigsdagen, end han havde gjort, og navnlig ikke var kommen med noget Forslag om at yde en yderligere Undersøttelse til Sukkerkogerierne, kan jeg ogsaa fuldkommen forstaa det. Jeg skal kun dertil knytte den Bemærkning, uden at komme videre ind paa en Undersøgelse af de vestindiske Forhold, at det kun lidt kan nytte at skabe Indretninger, som tjene til Forædling af Produkterne, saalænge man